

(इंग्रजीमध्ये टंकलिखित न्यायनिर्णयाचे मराठीत भाषांतर)

सर्वोच्च न्यायालयाचा अहवाल

कोचू गोविंदन कैमल आणि इतर

-: विरुद्ध :-

थयाणकूट थेकोट लक्ष्मी अम्मा आणि इतर

(व्यंकaramा अय्यर, गजेंद्रगडकर आणि ए. के. सरकार. जेजे.)

इच्छापत्र - तीन मृत्युपत्रकर्त्यांद्वारे संयुक्तपणे निष्पादित केले - बांधकाम - संयुक्त भाडेकरू किंवा सामाईक भाडेकरू - सर्वांवर संपूर्ण मालमत्तेवर दावा - देखभालक्षमता.

तीन व्यक्तीद्वारे संयुक्तपणे अंमलात आणलेल्या मृत्युपत्रात इतर गोष्टींसह, पुढील गोष्टींचा समावेश आहे : - "आम्ही याद्वारे समझोता केला आहे आणि मान्य केले आहे की, आत्तापर्यंत आमच्याद्वारे संयुक्तपणे आणि स्वतंत्रपणे विकत घेतलेल्या सर्व स्थावर आणि जंगम मालमत्ता आणि भविष्यात आम्ही अशाप्रकारे संपादन करू शकू आणि जे आमच्यात वितरीत झाले आहेत, आणि जे आम्ही अजून मिळवत आहोत ते आमच्या ताब्यात राहतील आणि आमच्या नियंत्रणाखाली असतील, आणि आम्ही मरेपर्यंत आमच्या इच्छेनुसार व्यवहार करू. " काही व्यक्तींच्या बाजूने मृत्युपत्रे होती आणि मृत्युपत्रात अशी तरतूद करण्यात आली होती की, कार्यवाही करणाऱ्यानी त्यांच्या मृत्यूपर्यंत संयुक्तपणे किंवा स्वतंत्रपणे वरील मालमत्तेचे कोणतेही हस्तांतरण किंवा, त्यांच्या मृत्यूपर्यंत करू नये, उपरोक्त व्यक्तींना केवळ मालमत्तेच्या उर्वरित वस्तूंच्या संदर्भात अधिकार असेल. मृत्युमुखी पडलेल्या दोघांपैकी तिसऱ्याने असा दावा केला की,

दस्तऐवजाद्वारे निकाली काढलेल्या सर्व मालमत्तेसाठी तो हक्कदार बनला आहे, आणि ते त्यांच्या सर्व वैयक्तिक मालमत्तेपैकी संयुक्तपणे संयुक्त भाडेकरू म्हणून स्वतःकडे हस्तांतरण होते.

असे मानले जाते की, दस्तऐवज त्यांच्या मालमत्तेवरील तिन्ही मृत्युपत्रकर्त्यांनी, त्यांच्या मालमत्तेचे एक मृत्युपत्र केले होते आणि प्रत्यक्षात तीन मृत्युपत्रे एकातच होती. या संपत्ती मृत्युपत्रकर्त्याकडे संयुक्त मालक किंवा कब्जेदार म्हणून होत्या आणि मृत्युपत्रात नमूद केलेले वारस मृत्युपत्रकर्त्यांच्या मालमत्तेचे हक्कदार होतील.

दिवाणी अपीलिय अधिकार क्षेत्र : दिवाणी अपील क्र. 5 आणि 6/1955.

15 सप्टेंबर 1952 रोजी मद्रास उच्च न्यायालयाच्या दुसऱ्या अपील क्रमांक 2256/1947 आणि 2545/1948 मधील निर्णय आणि हुकूमनामामधील अपील, 19 सप्टेंबर 1946 रोजीच्या कोजीकोडे न्यायालयाच्या अधीनस्थ न्यायाधीशाच्या निकाल आणि हुकूमनामामधून उद्भवलेल्या 1945 च्या ओ. एस. क्रमांक 131 आणि 158 मध्ये, जिल्हा मुन्सिफ, चौघाट, न्यायालयाच्या 9 ऑक्टोबर 1945 आणि 29 जून 1946 रोजीच्या निर्णय आणि हुकूमनामाच्या विरोधात 1946 च्या 336 आणि 180 चे अपील प्रकरण.

अपीलकर्त्यासाठी : बीकेबी नायडू,

प्रतिसादकर्त्यासाठी : व्ही. करुणाकर मेनन आणि एमआर कृष्णा पिल्लई,

1 ऑक्टोबर 1958 रोजी न्यायालयाचा निकाल देण्यात आला :

व्यंकटरामा अय्यर जे. : या दोन अपीलांमध्ये मुद्दा हा आहे की, 10 फेब्रुवारी 1906 च्या मृत्युपत्राच्या तीन निष्पादकांपैकी एक असलेला केशवन कैमल हा या अपीलाचा विषय असलेल्या मालमत्तेसाठी त्या मृत्युपत्रांतर्गत हक्कदार बनला होता का?

मृत्युपत्र लहान आहे आणि ते पुढीलप्रमाणे आहे : "28 मकरम 1081 एम ई रोजी अंमलात आणले गेले. 10 फेब्रुवारी 1906 च्या अनुषंगाने, करयमवत्तथ कथयाक्कल कुन्हू कुट्टी अम्मा यांचा मुलगा कुन्हान कैमल, थेई अम्मा यांचा मुलगा केशवन कैमल आणि थेई अम्मा, नानी अम्माची कन्या पोन्नानी तालुक्यातील एटाथिरुथी अमसोम आणि एटामुत्तन देशोम येथे. आम्ही याद्वारे समझोता केला आहे आणि मान्य केले आहे की, आमच्याद्वारे आतापर्यंत संयुक्तपणे आणि स्वतंत्रपणे मिळविलेल्या सर्व स्थावर आणि जंगम मालमत्ता आणि भविष्यात ज्या आम्ही मिळवू शकू त्या. जे आमच्यात वितरीत झाले आहे आणि जे आम्ही अजून मिळवत आहोत, ते आमच्या ताब्यात आणि आमच्या नियंत्रणाखाली असतील. तसेच आमच्या मृत्यूपर्यंत आणि आमच्या इच्छेनुसार व्यवहार केले जातील. कालियानी अम्मा यांची मुले, काली आणि कुन्हू कुट्टी, थोने अम्माची मुले, पारकुट्टी, कुन्हून्नी, कोचू गोविंदन आणि रामर, आणि मयत नारायणी अम्मा यांची मुले, म्हणजे कुन्हून्नीरी, कुट्टीपरू आणि लक्ष्मीकुट्टी आणि त्यांची मुले आणि त्यांच्यापासून होणारी मुले तसेच त्यांना जन्म देणारी मुले. त्यांच्यापासून जन्मलेले, आमचे वारस आणि कायदेशीर प्रतिनिधी या नात्याने सांगितलेल्या मालमत्ता त्यांच्या ताब्यात ठेवतील आणि वंशपरंपरागत समान वाटा मिळून त्यांचा उपभोग घेतील.

2. आमच्या मृत्यूनंतर, उपरोक्त व्यक्ती आमच्या मालकीच्या कोणत्याही मालमत्तेवर दावा करणार नाहीत.

3. हे निश्चित करण्यात आले आहे की, आपण या मालमत्तेचे कोणतेही हस्तांतरण किंवा विलगीकरण केल्यास, एकतर संयुक्तपणे किंवा आपल्या मृत्यूपर्यंत, उपरोक्त व्यक्तींना केवळ त्या वगळून मालमत्तांच्या उर्वरित वस्तूंच्या संदर्भात अधिकार आणि स्वातंत्र्य असेल. वरील व्यवहारांमध्ये समाविष्ट असलेल्या मालमत्तेच्या वस्तू वगळून

4. याद्वारे हे पुढे ठरवले जाते आणि स्वीकारले जाते की, आमच्या मृत्यूनंतर, आमच्या वरील

कायदेशीर प्रतिनिधींशिवाय आणि यापुढे जन्मलेल्या लोकांपैकी, इतर कोणत्याही व्यक्तींना आमच्या मालकीच्या संपूर्ण स्थावर आणि जंगम मालमत्तांवर दावा करण्याचा किंवा प्रवेश करण्याचा अधिकार असणार नाही.

आणि आम्ही खाली स्वाक्षरी केलेल्या साक्षीदारांच्या उपस्थितीत येथे स्वाक्षरी केली आहे -

(स्वाक्षरी केलेले) कुनहान कैमल.

(-//-) केशवन कैमल.

(-//-) तेई अम्मा.

तीन मृत्युपत्र करणाऱ्यापैकी, 'थेयी अम्मा. प्रथम मरण पावल्यां. तिच्या मृत्यूची नेमकी तारीख दिसत नाही आणि ती फारशी महत्वाची नाही - आणि त्यानंतर १९३० मध्ये कुनहान कैमलचा मृत्यू झाला. 'केशवन कैमलचा हि बाब आहे की, ज्या घटना घडल्या होत्या, त्यात त्यांनी कुनहान कैमलच्या मृत्युपत्रासहित सर्व संपत्तीचे उत्तरजीवीत्वाचे हक्कदार बनले होते आणि त्या आधारावर त्याने १४ ऑक्टोबर १९३८ रोजी सात मालमत्तेची माहिती दिली. सात मालमत्तेपैकी तीन कुनहान कैमलच्या होत्या, एक शंकरनकुट्टी कैमल आणि १६ ऑक्टोबर १९४४ रोजी. कुनहान कैमल, कल्याणी आणि विजयन यांच्या मालकीच्या तीन वस्तू. या बदलामुळे दोन दावे झाले, जे सध्याच्या अपीलामध्ये पराभूत झाले आहेत.

10 फेब्रुवारी 1906 च्या मृत्युपत्रानुसार वारसदारांनी कुनहान कैमल यांच्या मालकीच्या तीन मालमत्तेचा ताबा मिळवण्यासाठी तत्कालीन मद्रास प्रांतातील मुन्सिफ, चौघाट जिल्हा न्यायालयात ओ. एस. क्रमांक 131/1945 हा दाखल केला. गहाण ठेवल्यानंतर 3 फेब्रुवारी 1901 रोजी त्या मालमत्तेवर 100/- ची तजवीज केली. फिर्यादींनी दावा केला की, 1930 मध्ये कुनहान कैमल यांच्या मृत्यूनंतर, ते मृत्युपत्रानुसार त्या मालमत्तेचे हक्कदार बनले होते. 1 ते 3 प्रतिवादींनी

गहाणखतांच्या सिद्धतेसाठी प्रतिनिधित्व केले. प्रतिवादी क्र. 6 हे केशवन कैमल होते, आणि प्रतिवादी 4 आणि 5 यांना प्रतिवादी 6 ने दिनांक 16 ऑक्टोबर, 1944 च्या हस्तांतरणाच्या दस्ताअंतर्गत प्रकरणातील मालमत्तेवर हक्क असल्याचा दावा करणाऱ्या व्यक्ती म्हणून रेकॉर्डवर आणले होते. प्रतिवादी 4 ते 6 ने प्रकरण लढवले आणि आपली बाजू मांडली. मृत्युपत्राच्या निर्मितीवर 1930 पूर्वीच्या मृत्यूनंतर कुनहान कैमलची मालमत्ता केशवन कैमल यांच्याकडे टिकून राहिली आणि वादीला कोणतेही मालमत्तेचे शीर्षक मिळाले नाही. हा वाद जिल्हा मुन्सिफ यांनी फेटाळून लावला आणि प्रकरण निकाली काढले. या हुकुमाविरुद्ध दोन अपील होते, ए. एस. क्रमांक 179/1946 आणि ए. एस. क्रमांक 180/1946 च्या अधीनस्थ न्यायाधीश, कालिकत यांच्या न्यायालयात, प्रतिवादी ४ आणि ५ आणि नंतरचे, प्रतिवादी ६ द्वारे अधीनस्त न्यायाधीशांनी सहमती दर्शविली, बांधकामासह. जिल्हा मुन्सिफ यांनी मृत्युपत्र निर्मितीसह दाखल अपील फेटाळले. त्या हुक्मनाम्याच्या विरोधात, प्रतिवादी 6 ने मद्रास उच्च न्यायालयात एस. ए. क्रमांक 2256/1947 ला आव्हान दिले.

14 ऑक्टोबर 1938 रोजीच्या हस्तांतराच्या कागदपत्राचा आधार घेत, शंकरकुट्टी कैमल यांनी तीन मालमत्तेचा ताबा मिळवण्यासाठी जिल्हा मुन्सिफ, चौघाट यांच्या न्यायालयात ओ. एस. क्रमांक 158/1945 दावा दाखल केला. त्यापैकी एक पूर्णपणे कुनहान कैमलचा होता आणि इतर दोन, त्याला आणि इतर सह-मालक म्हणून होते. त्याने त्यात असे आरोप केले की, पहिल्या प्रतिवादीला आणि एक काली अम्मा, ज्यांचे कायदेशीर प्रतिनिधी प्रतिवादी 2 आणि 3 होते, त्यांना मालमत्तेचे तोंडी भाडेपट्टे देण्यात आले होते. प्रतिवादी भाड्याच्या देयकात थकबाकीदार होते आणि त्याच्याशी हक्कासाठी वाद घालत होते आणि म्हणून तो त्यांना बाहेर काढण्याचा अधिकार होता. प्रतिवादी 4 हा केशवन कैमल, फिर्यादीचा विक्रेता आहे. प्रतिस्पर्धी प्रतिवादी ओ एस क्रमांक 131/1945 मधील वादी होते. त्यांनी विनंती केली की, मृत्युपत्रानुसार ते कुणबन कैमलच्या संपूर्ण मालमत्तेचे हक्कदार बनले आहेत, तोंडी भाडेपट्टा असत्य आहे आणि प्रकरण मर्यादेने

प्रतिबंधित आहे. डिस्ट्रिक्ट मुन्सिफ 1958 (प्रतिवादी 1 ते 3 च्या बाजूने सर्व वादमुद्दे सापडले आणि प्रकरण फेटाळले. या हुकूमनाम्याच्या विरोधात ओट्टापलमच्या न्यायालयात ए. एस. क्र. 336/ 1946 अपील होते आणि ते फेटाळण्यात आले. अधीनस्थ न्यायाधीशांनी सर्व मुद्द्यांवर जिल्हा मुन्सिफ यांच्याशी सहमती दर्शवली. त्यांच्या हुकुमाच्या विरोधात वादीने मद्रास उच्च न्यायालयात एस. ए क्रमांक 2545/1948 ला प्राधान्य दिले. दोन्ही अपील राघवराव जे. यांच्यासमोर सुनावणीसाठी आले, मृत्युपत्राने तिन्ही मृत्युपत्रकर्त्यांना संयुक्त मालकीमध्ये समाविष्ट केलेल्या सर्व मालमत्ता निहित केल्या. परिणामी, तेई अम्मा आणि कुनहान कैमल यांच्या मृत्यूनंतर, त्यांचे हित केसवन कैमल यांच्याकडे टिकून राहिले आणि त्यांच्याद्वारे 14 ऑक्टोबर 1938 आणि 16 ऑक्टोबर 1944 रोजी केलेले हस्तांतरण वैध ठरले. परिणामी, दोन्ही दुस-या अपीलांना परवानगी देण्यात आली. विमोचनासाठीचे ओ. एस. १३१/१९४५ चे प्रकरण फेटाळण्यात आले आणि बाहेर काढण्याचे प्रकरण १५८/१९४५ ही डिक्री करण्यात आले होते. या निकालाविरुद्ध, सध्याचे अपील या न्यायालयाने अनुच्छेद १३६ अंतर्गत आणण्यात आले.

या अपीलांमध्ये निश्चित करण्याचा एकमेव मुद्दा हा आहे की, इच्छेनुसार तिन्ही मृत्युपत्रकर्ते ज्या मालमत्तेवर होते त्या सर्व मालमत्तांचे संयुक्त मालक झाले आहेत का? संपूर्णपणे युक्तिवाद आणि केलेला प्रश्न ऐकल्यानंतर, आम्ही या निष्कर्षाप्रत पोहोचलो आहोत की, हा मृत्युपत्राचा परिणाम नाही आणि उच्च न्यायालयाच्या विरोधाच्या निकालाचे समर्थन केले जाऊ शकत नाही. मृत्युपत्राचे निष्पादक तीन होते आणि प्रत्येकाकडे मालमत्ता होती, जी त्याचे स्वतःची मिळकत होती. त्यांच्याकडे काही मालमत्ता देखील होत्या, ज्या त्यांनी संयुक्तपणे घेतल्या होत्या. परंतु अशा मालमत्तेचे त्यांचे शीर्षक टेनंट-इन-कॉमन होते, त्यांच्यापैकी प्रत्येकाला त्याच्या किंवा तिच्या मालमत्तेचे मृत्युपत्र करण्याचा पूर्ण अधिकार होता आणि जर ते केले गेले असते, तर त्यामध्ये नाव असलेल्या वारसांना निःसंशयपणे त्या मालमत्तेचे हक्क मिळाले असते. सध्याच्या प्रकरणात, ज्या वारसांना घ्यायचे होते ते एकच व्यक्ती होते, आणि त्या कारणास्तव तीन

मृत्युपत्रकर्त्यानी स्वतंत्रपणे निष्पादीत करण्याऐवजी ते संयुक्तपणे निष्पादीत केले. असे असले तरी, हे मृत्युपत्र आहे ज्याद्वारे प्रत्येक मृत्युपत्रकर्त्याने त्याच्या किंवा तिच्या मालकीच्या मालमत्तेचे मृत्युपत्र केले आहे आणि म्हणून प्रत्येक मृत्युपत्रकर्त्याच्या मृत्यूनंतर, मृत्युपत्रात नमूद केलेले वारसदार मृत्युपत्रकर्त्याच्या मालमत्तेचे हक्कदार असतील.

ज्यांना उच्च न्यायालयाने अनुकूलता प्राप्त केली आहे, त्या प्रतिवादींचा युक्तिवाद असा आहे की, त्यांना त्यांच्या सर्व वैयक्तिक मालमत्तेचे अनेक मृत्युपत्रकर्त्यानी संयुक्तपणे संयुक्त भाडेकरू म्हणून स्वतःकडे हस्तांतरित केले पाहिजे. ते खरोखरच एक ट्रान्सफर इंटर व्हिड्यो असेल आणि इच्छापत्र नाही. 'इच्छापत्र' हा शब्द सर्व परिचित आणि वापरला जाणारा शब्द आहे. त्याचा अर्थ एखाद्या व्यक्तीच्या मृत्यूवर प्रभावी होणारा स्वभाव असा समजला जाणारा अर्थ आहे. मृत्युपत्र निष्पादीत करणाऱ्यांचा त्यामुळे इंटर व्हिड्योस चालवावा असा हेतू नसावा. शिवाय, जर दस्तऐवज सध्याचा स्वभाव म्हणून प्रभावी होण्याच्या उद्देशाने असेल, तर त्यावर मुद्रांक कायद्याच्या तरतुदीनुसार शिक्षा मारला जाणे आवश्यक आहे, परंतु मृत्युपत्र हा एक मुद्रांक नसलेला दस्तऐवज आहे.

मृत्युपत्रातील वाचनाकडे येताना, असे कोणतेही शब्द नाहीत की, ज्याद्वारे त्याचे निष्पादक त्यांच्या वैयक्तिक मालकीपासून स्वतः ला काढून घेतात आणि ते संयुक्तपणे स्वतःमध्ये निहित करतात. असे म्हटले जाते की, "आतापर्यंत आमच्याद्वारे एकत्रितपणे आणि स्वतंत्रपणे मिळविलेल्या सर्व स्थावर आणि जंगम मालमत्ता आणि भविष्यात ज्या आपण प्राप्त करू शकतो आणि ज्या आपल्यावर वितरीत केल्या आहेत आणि ज्या आपण अद्याप मिळवू शकतो. त्या सर्व स्थावर आणि जंगम मालमत्ता या शब्दांतून सूचित केल्या जाऊ शकतात. त्या प्राप्त करणे आमच्या ताब्यात आणि आमच्या नियंत्रणाखाली असेल." त्या शब्दांतील असा कोणताही भावार्थ आपण वाचण्यास असमर्थ आहोत. भविष्यात जे गुणधर्म मिळवायचे होते, ते नमूद स्वभावाचे विषय कसे

बनतील याची कल्पना करणे कठीण आहे. दुसरीकडे, या कलमाचा खरा उद्देश असा आहे की, मृत्युपत्राच्या अंमलबजावणीमुळे मृत्युपत्र करणाऱ्यांच्या मालमत्तेवरील अधिकारांवर कोणताही परिणाम होत नाही आणि ते इच्छापत्र म्हणून ठेवण्याचे संकेत आहे. प्रकरण 3 च्या अटींद्वारे सर्व शंकांच्या पलीकडे निष्कर्ष काढले गेले आहेत असे दिसते. जे असे प्रदान करते की, मृत्युपत्रकर्ते संयुक्तपणे किंवा वेगळ्या पद्धतीने मालमत्ता विभक्त करू शकतात. जर मालमत्ता संयुक्त मालमत्तेच्या वर्णाने प्रभावित करण्याचा हेतू असेल, तर 1958 मध्ये त्यापैकी एकाने वेगळे करणे अक्षम होईल. मृत्युपत्रात केवळ मृत्युपत्रकर्त्यांच्या स्वतंत्र गुणधर्मांबद्दलच नव्हे, तर त्यांच्या संयुक्त गुणधर्मांवरही कारवाई करण्यात आली होती आणि त्या सर्वांच्या संदर्भात एकच स्वभाव होता हे सत्य. परंतु हा तर्क मृत्युपत्रातील वाचनाच्या चुकीच्या समजुतीवर आधारित आहे. मृत्युपत्रात मृत्युपत्र करणाऱ्यांच्या कोणत्याही संयुक्त मालमत्तेचा संदर्भ नसून त्यांनी संयुक्तपणे घेतलेल्या मालमत्तेचा संदर्भ आहे, जे खूप वेगळे आहे. ते या मालमत्तांना संयुक्त कुळ म्हणून धारण करतील आणि त्यात त्यांचा वाटा त्यांच्या स्वतंत्र मालमत्ता म्हणून वितरीत होतील .

उत्तरदात्यांसाठी पुढे असा युक्तिवाद करण्यात आला की, तेई अम्मा, मृत्युपत्रकर्त्यांपैकी एक. तिचा स्वतःचा मुलगा केशवन कैमल यांना प्राधान्य देऊन वारसदारांना लाभ देण्याचा हेतू असू शकत नाही आणि मृत्युपत्र करणाऱ्यांमध्ये सर्वात लहान असलेल्या तिच्या मुलाने सर्व मालमत्ता घ्याव्यात असा तिचा हेतू होता. पण जर केशवन कैमल स्वतःच त्यांची मालमत्ता त्या वारसदारांना देण्यास सहमत असेल तर, त्याच्या आईने देखील आपली मालमत्ता त्यांना देण्यास सहमती दर्शविण्यामध्ये अनैसर्गिक काहीही दिसत नाही. ते मारुमक्कत-तयम कायद्यानुसार मृत्युपत्रकर्त्यांचे वारस आहेत. उत्तरदात्यांसाठी विद्वान वकिलांनी पक्षकारांच्या त्यानंतरच्या वर्तनावर अवलंबून राहण्याचा प्रयत्न केला. पक्षांनी हे दाखवून दिले की त्यांना इच्छापत्र समजले आहे. मृत्युपत्रकर्त्यांना संयुक्त मालमत्ता प्रदान करणे असे सांगण्यात आले. त्या विश्वासाने केशवन कैमल हा इतर मृत्युपत्रकर्त्यांच्या मृत्यूनंतर त्यांच्या मालमत्तेशी स्वतःची मालमत्ता असल्यासारखे

व्यवहार करत होता. वादीसह तारवाडचे इतर सदस्यांच्या वागणुकीवरून त्यांनी तो विश्वास व्यक्त केल्याचेही सांगण्यात आले. आणि हे एस सी क्र. 480/1933 मधील ई ए क्र. 320/1938 मधील कार्यवाहीच्या संदर्भाने बनवण्याचा प्रयत्न केला गेला. वस्तुस्थिती अशी होती की, कुन्हुत्री कैमल याने एस सी क्रमांक 480/1933 मध्ये केशवन कैमल विरुद्ध डिक्री प्राप्त केली होती, आणि त्या डिक्रीची अंमलबजावणी करताना, त्यांनी "काही तरवाड मालमत्ता विक्रीसाठी आणल्या, त्या स्वतः विकत घेतल्या आणि ताब्यात घेतल्या. त्यानंतर तारवाडच्या सदस्यांनी ई ए क्रमांक 320/1938, ऑर्डर 21, नियम 100 अंतर्गत अर्ज दाखल केला. डिक्री आणि विक्रीची कार्यवाही बंधनकारक नसल्याच्या कारणास्तव त्यांना मालमत्तांच्या पुनर्वितरणासाठी, आणि तो फेटाळण्यात आला. अर्ज फेटाळताना जिल्हा मुन्सिफ यांनी 10 फेब्रुवारी 1906 च्या मृत्युपत्रानुसार केशवन कैमल यांना नमूद मालमत्ता हस्तांतरित करण्याचा अधिकार होता. हा आदेश या कार्यवाहीमध्ये प्रतिवादींच्या बाजूने पुनर्न्यायिकता म्हणून अवलंबून होता; परंतु तो वाद खालील न्यायालयांत नकारात्मक होता आणि आमच्यासमोर पुनरावृत्ती केली नाही. परंतु या कार्यवाहीत आता तारवाडच्या सदस्यांनी मृत्युपत्राद्वारे व्यवहार केलेल्या मालमत्तेवर केशवन कैमलच्या शीर्षकाचा वाद नाही, हे दर्शविल्यावर अवलंबून राहण्याचा प्रयत्न केला.

याच्या विरोधात, अपीलकर्त्याने आम्हाला 16 मे 1915 च्या विभाजनाचा करार आणि 4 मार्च 1926 च्या तारण कराराचा संदर्भ दिला, ज्यामध्ये केशवन कैमल हा पक्ष होता, ज्यामध्ये त्यांना आणि कुटुंबातील इतर सदस्यांना प्रश्नाधीन मृत्युपत्र समजले होते. प्रश्नाचा अर्थ असा की, मृत्युपत्रकर्त्यांनी मृत्युपत्रात समाविष्ट असलेली मालमत्ता स्वतंत्र आणि संयुक्त मालकीमध्ये ठेवली होती. इच्छेच्या अर्थाविषयी शंका असल्यास वरील बाबींना कितीही महत्त्व दिले तरी, जेव्हा एकदा असे मानले जाते की, त्याची भाषा स्पष्ट आणि अस्पष्ट आहे, तेव्हा पक्षकारांच्या, त्यानंतरच्या वर्तनाचा पुरावा मान्य करता येणार नाही. त्याचा अर्थ मर्यादित किंवा नियंत्रित करण्याचा उद्देश होता. आमच्या मते, इच्छापत्राच्या अटी स्पष्ट आहेत, आणि पक्षांच्या त्यानंतरच्या वर्तनावर

विसंबून राहण्याचा प्रयत्न केला गेला आहे. याकडे पूर्णपणे अस्वीकार्य म्हणून दुर्लक्ष केले पाहिजे. त्यानुसार आमचे असे मत आहे की 10 फेब्रुवारी 1906 चे मृत्युपत्र हे इच्छापत्र असावे आणि दुसरे काहीही नाही. हे मृत्युपत्रकर्त्यांना परस्पर कोणतेही अधिकार प्रदान करत नाही; ते केवळ मृत्युपत्रकर्त्यांच्या मृत्यूनंतर वारसांमध्ये विल्हेवाट लावलेल्या मालमत्तेचे शीर्षक देते. या दृष्टीने मृत्युपत्र त्यांच्या संपत्तीच्या तीन मृत्युपत्रकर्त्यांच्या मालमत्तेवर मृत्युपत्र करण्याचा स्वभाव असल्याचे मानले जाणे आवश्यक आहे, आणि म्हणून तीन मृत्युपत्रे एकात मिळून आहेत.

संयुक्त मृत्युपत्र जरी असामान्य असले, तरी कायद्याला माहीत नाही. **हॅल्सबरी लॉज ऑफ इंग्लंड, हेलशॅम एडिशन, व्हॉल्यूम 34, पृष्ठ क्रमांक 17, परिच्छेद 12 मध्ये**, कायद्यात असे नमूद केले आहे की,

“संयुक्त मृत्युपत्र म्हणजे एकाच दस्तऐवजात समाविष्ट असलेल्या दोन किंवा अधिक मृत्युपत्रकर्त्यांनी केलेले एक मृत्युपत्र आहे. प्रत्येक मृत्युपत्रकर्त्याने त्यांच्या स्वतंत्र मालमत्तेची किंवा त्यांच्या संयुक्त मालमत्तेची विल्हेवाट लावून, योग्यरित्या निष्पादित केले आहे. तथापि, कायद्याने इंग्रजीमध्ये याला मान्यता नाही. एकच इच्छापत्र/ मृत्युपत्र हे प्रत्येक मृत्युपत्रकर्त्यांच्या मृत्युवर कार्य करते. कारण त्याच्या स्वतः च्या स्वतंत्र मालमत्तेची विल्हेवाट लावून योग्यरीत्या अंमलात आणले जाते आणि प्रत्यक्षात दोन किंवा अधिक इच्छापत्रे लागू होतात . **जर्मन ऑन विल्स, 8 वी आवृत्ती, पृष्ठ 41 मध्ये कायद्याची अशीच विधान आहे. दुडेल मधील फेअरवेल जे ची पुढील निरीक्षणे. राऊंडवे विरुद्ध राऊंडवे (1) एकसमान आहेत :**

“..... माझ्या निर्णयात अधिकाऱ्यांसाठी हे स्पष्ट आहे की, एक संयुक्त इच्छापत्र/ मृत्युपत्र असू शकते. या अर्थाने जर दोन लोकांनी संयुक्त मृत्युपत्र करण्यासाठी प्रस्ताव केला तर त्या दस्तऐवजावर परिणाम होऊ शकतो. त्या दोन व्यक्तींपैकी पहिल्या व्यक्तीच्या मृत्यूनंतर, त्याच्याकडे असलेल्या मालमत्तेचा स्वनिश्चिती म्हणून मृत्युपत्र स्वीकारले जाते. दुस-या व्यक्तीच्या

मृत्यूनंतर, नवीन इच्छापत्र केले गेले नाही असे गृहीत धरून, मृत्युपत्र दुसऱ्या व्यक्तीच्या मालमत्तेचा स्वभाव म्हणून प्रोबेटसाठी स्वीकारले जाते..... ".

प्रतिसादकर्त्यासाठी असा युक्तिवाद देखील केला गेला की, मृत्युपत्राचा परस्पर इच्छाशक्ती म्हणून अर्थ लावला जाऊ शकतो. परंतु आमच्या मते, दस्तऐवजाच्या पठणावर आग्रह करणे अशक्य आहे. मृत्युपत्र हे परस्पर असते, जेव्हा दोन मृत्युपत्रकार एकमेकांना परस्पर फायदे देतात, जसे की त्यांच्यापैकी एकाने दुसऱ्याला त्याचा वारस बनवलेले असते; याचा अर्थ असा की, जेव्हा निष्पादक एकमेकांकडे मृत्युपत्र करणाऱ्या आणि वारसदाराच्या भूमिका भरतात. परंतु जेथे वारसदार मृत्युपत्रकर्त्यापेक्षा वेगळे आहेत, तेथे परस्पर इच्छाशक्तीचा प्रश्नच उद्भवू शकत नाही. असा युक्तिवाद केला जाऊ शकत नाही की, सध्याच्या प्रकरणात, मृत्युपत्रकर्त्यांनी स्वतःसाठी केलेले मृत्युपत्र आहे. अशा वादाचे समर्थन करण्यासाठी मृत्युपत्रात असे काहीही नाही, जे प्रतिवादींनी घेतलेल्या भूमिकेशी विसंगत असेल की, स्वतंत्र गुणधर्माचे संयुक्त गुणधर्मामध्ये रूपांतरित करणाऱ्या “आंतर-विवो”च्या गुणधर्माचा समझोता होता. या दृष्टीकोनातून, कुनहान कैमलच्या मृत्यूनंतर 10 फेब्रुवारी 1906 रोजीच्या मृत्युपत्रानुसार त्याच्या मालमत्तेवर वारसांमध्ये निहित होते आणि त्यामुळे केशवन कैमल किंवा त्याच्या हस्तांतरण करण्यावर त्यांना, कोणताही दावा करता आला नाही.

परिणामी, अपीलाना परवानगी दिली जाते, उच्च न्यायालयाने पारित केलेले आदेश रद्दबातल केले जातात आणि खालील न्यायालये पुनर्संचयित केली जातात. संपूर्ण खर्चासह.

अपीलास परवानगी देण्यात येते.

अस्वीकरण

या न्यायनिर्णयाच्या मराठी भाषेतील या अनुवादाचा वापर हा पक्षकारास त्याच्या/ तिच्या मातृभाषेमध्ये त्याचा अर्थ समजून घेण्यापुरताच मर्यादित राहील आणि त्याचा इतर कोणत्याही कारणाकरता वापर करता येणार नाही तसेच इंग्रजी भाषेतील न्यायनिर्णय हाच सर्व व्यावहारिक आणि कार्यालयीन वापराकरिता विश्वसनीय असेल आणि तोच त्यातील आदेशाच्या निष्पादन आणि अंमलबजावणी करता वैध मानला जाईल.

X-X-X-X